

antager med Hensyn til Haandpanthaverens Stilling til Gjældsbeviser, men selv disse ere jo noget omdiskuede. Efter min Mening stiller Sagen sig saaledes, at Haandpanthaveren maatte i Kraft af det Oplagsbeviis, han har med Paategning, kunne gjøre Forbring paa Ublevering af Varerne fra Oplagshuset, men derefter har jo Haandpanthaveren vistnok at iagttage den noget antile Fremgangsmaade, som Lovens 5—7—2 og 3 foreskriver med Hensyn til hvorledes han skal komme til sin Tyldestgjørelse i Varerne, og det forekommer mig, at det vilde være ret hensigtsmæssigt og ikke udenfor Lovens Omraade, om man havde indført en Bestemmelse, som i dette Tilfælde giver Haandpanthaveren Ret til at stille Varerne til Auction, der er den Realisationsmaade, som er den naturlige.

Jeg skal endnu blot med Hensyn til Slutningen af § 1 gjøre den Bemærkning, at denne Bestemmelse, at Varerne ikke kunne gjøres til Gjenstand for Arrest, Beslag eller Execution uden igjennem Forfølgning imod Beviset, vistnok er af en noget betænkelig Bestaffenhed. I det mindste forekommer det mig, at den frembyder en stærk Mulighed for Eierne af Varerne til at unddrage Creditorerne Afgang til Tyldestgjørelse deri. Foraaavidt de nemlig ikke umiddelbart kunne gjøre Arrest eller Execution i Varerne, men ere henviste til at søge den i Oplagsbeviset, gjælder det jo for dem om at faae fat paa dette Beviis, og det kan meget vel være, at Vedkommende er i Besiddelse af Beviset, men ikke vil komme frem med det; ender en Execution er, som bekendt, Requisite ikke pligtig at komme frem med de Gjenstande, hvori der skal gjøres Execution, men det er overladt til Executionshaveren eller Executionsrequirenten at see at faae fat paa dem, og det vil i dette Tilfælde kunne fremkalde Vanskeligheder, som naturligviis ikke ere tilstede, naar Executionen kan gjøres i selve Varerne. Men det er jo ganske vist uadfikkelig fra Systemet, og man kan vel ogsaa bevolige sig ved den Betragtning, at i det Tilfælde, at Eieren holder Beviset tilbage, staaer det vedkommende Creditor frit for at erklære ham fallit, og ad den Veie at tvinge ham til at komme frem dermed. Endnu skal jeg blot bemærke, at det

maaskee ikke er saa aldeles tydeligt, naar § 8 lader Stempelpligten for disse Oplagsbeviser være den samme som for Bexler, idet Bestemmelsen vanskeligt kan oversføres paa disse Beviser fra Bexler, navnlig da der gives en særegen Art af Bexler, nemlig korte Bexler, med Hensyn til hvilke en særegen Stempelpligt er fastsat, hvilken Regel ikke forekommer mig at kunne finde Anvendelse paa Oplagsbeviser; der kan med Hensyn til dem ikke opstilles noget Tilsvarende. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg, som sagt, hvis det viser sig, at Rigsdagen ikke bliver længere samlet end denne Uge, og der saaledes ikke er nogen Mulighed for at stille Endringsforslag, vil stærkt tilraade at tage Loven, som den er.

Justitsministeren: Der er en særlig Vanskelighed ved denne Sags Behandling her i Thinget, og det er den Omstændighed, at det, som her maa bringes frem, dreier sig om fine juridiske Spørgsmaal, som man neppe kan vente ville lægge Beslag paa Thingets Interesse i den Grad, som Sagen i det Hele fortjener. Lovudkastet er, som det vil være de Herrer bekendt, fremkommet efter et Onske fra Handelsstanden her i Kjøbenhavn. Man har ønsket at kunne oprette saadanne Oplagshuse eller Lagere, — hvad man nu vil kalde dem —, hvor Varer kunne samles i større Mængde, og hvor alt Fornødent med Hensyn til deres Bevarelse, og hvad der igrønt er at iagttage, kan besørages af vedkommende Bestyrelse, saalænge de blive paa Lageret, saaledes at Omsætningen kan foregaae frit og uhindret gennem de Regler, som Bestyrelsen giver for Varernes Modtagelse, Bevaring og Ublevering. Dersom de Mænd, som nærmest have tænkt paa at oprette disse Etablissementer, havde troet i den gjældende Lovgivning at have tilstrækkelig Hjemmel til at træffe alle de Forholdsregler, der anses for nødvendige til deres Siemeds Opnaaelse, havde det ganske vist ikke været nødvendigt at fremkomme med Lovudkastet; dersom altsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (L. C. Larsen) havde Ret i sin Betragtning af disse Forholds Natur, saa var det temmelig overflødig at fremkomme med den hele Lov. Det er imidlertid allerede af den ærede sidste Tale